

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi uczestnika postępowania L. B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego zawiadomienia VI Wydziału Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w O. z dnia 11 października 2007 r. o wpisie ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji w księdze wieczystej nr (...),
w sprawie z wniosku Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w O.
z udziałem M. K., L. B. i T. B.
o wpis ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2008 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w O. VI Wydział Ksiąg Wieczystych w O. w dniu 11 października 2007 r. dokonał wpisu w dziale III księgi wieczystej oznaczonej numerem O (...)/9 ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji, o czym zawiadomił uczestnika L. B.

Uczestnik L. B. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wprowadzona do kodeksu postępowania cywilnego ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) stanowi jeden z instrumentów realizacji konstytucyjnej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa z tytułu

bezprawnej działalności władzy publicznej. Jako specjalny procesowy środek prawny ma na celu badanie legalności jurysdykcyjnej działalności sądów powszechnych poprzez kontrolę zgodności z prawem prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a wyjątkowo sądów pierwszej instancji.

Postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia toczy się przed Sądem Najwyższym i objęte jest przymusem adwokacko-radcowskim (art. 87¹ k.p.c.) Z uwagi na szczególny charakter i rolę tego środka prawnego, jak również ze względu na udział w postępowaniu profesjonalnych pełnomocników ustawodawca zdecydował się na podwyższenie – podobnie jak w przypadku skargi kasacyjnej - wymagań formalnych, jakie środek ten winien spełniać.

Zgodnie z art. 425⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga nie spełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu, bez wzywania do ich usunięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2006 r., I CNP 21/06, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lipca 2006 r., III CNP 34/06, nie publ., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2007 r. I CNP 76/06, nie publ.). Skarżący we wniesionej skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie oznaczył orzeczenia, od którego wniósł skargę, co winien uczynić przez wskazanie rodzaju i siedziby sądu, który je wydał, rodzaju orzeczenia (np. wyrok, postanowienie, wpis) daty wydania, określenie sygnatury akt, nazwisk stron (uczestników) lub ich nazwy oraz przedmiotu sprawy. Skarżący nie wskazał również zakresu zaskarżenia, nie oparł skargi na jej ustawowych podstawach, a w konsekwencji również nie uzasadnił tych podstaw, ograniczając się w tym zakresie do przytoczenia szeregu okoliczności faktycznych nie

związanych z niniejszą sprawą. Nie uczynił też zadość obowiązkowi wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie uprawdopodobnił wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie przedmiotowego orzeczenia i nie wykazał, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe oraz że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi od orzeczenia sądu pierwszej instancji. Nadto skarżący wniósł skargę z pominięciem przepisów o przymusie adwokacko-radcowskim w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 i 2 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 1, 2, 3, 4, 5 i art. 87¹ k.p.c. odrzucił skargę.